

i taková, jež dříve sám měl (§§ 511, 1392 a 1394 obč. zák.). Od doby předání věci do detence poživatelovy není již oprávněn k vybírání užitků vlastník věci, nýbrž jen její poživatel, a jen tento je oprávněn žádati od nájemce smluvené nájemné a jest oprávněn k žalobě o zaplacení dlužného nájemného. Kdyby zažaloval dlužné nájemné vlastník věci, mohl by mu nájemce týmž právem zase namítnouti, že jde o užitky věci, jež patří poživateli, takže s hlediska názoru hájeného dovolatelkou nebylo by tu vlastně nikoho, kdo by byl oprávněn zažalovati dlužný nedoplatek nájemného. Přísluší tudíž žalobcům jako poživatelům domu proti žalované přímo nárok na placení nájemného z titulu jejich věcného práva poživacího a právem neuznaly nižší soudy námitku nedostatku aktivního oprávnění k žalobě za důvodnou.

Čís. 13795.

Vymáhající věřitel, veda exekuci na movité věci dlužníka v moci osoby třetí, nemusí již v exekučním návrhu tvrditi, že tato osoba je ochotna svršky vydati.

Rekursní soud nesmí přihlížeti k tomu, že jde o zbytečné hromadění exekučních návrhů, nevytýkal-li dlužník v rekursu proti povolení exekuce nic v tomto směru.

(Rozh. ze dne 26. září 1934, R I 697/34.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky proti Magdaleně D-ové exekuci na svršky jsoucí u manželů V-ových. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající věřitelé v exekučním návrhu, by jim byla povolena exekuce na movitost, uvádí, že svršky jsou u manželů V-ových. Podle § 262 ex. ř. lze vésti exekuci zabavením a uschováním movitých hmotných věcí dlužníkových, které jsou u třetí osoby, jen, je-li třetí osoba ochotna je vydati. Že manželé V-ovi jsou ochotni svršky vydati, vymáhající věřitelé vůbec netvrdí a proto předpokladu pro povolení exekuce, jakž předepisuje § 55, druhý odstavec, ex. ř., tu není. Ostatně vymáhající věřitelé navrhují i exekuci zabavením a příkázáním k vybrání nároku povinné strany proti manželům V-ovým na vydání a vrácení předmětů, ohledně kterých žádají zabavení. Již z toho je zjevno, že vymáhající věřitelé mohou žádati jen zabavení a příkázání nároků na vydání a vrácení věcí u třetích osob se nalézajících a nikoliv ještě mimo to zabavení uvedených věcí, zabavením nároku toho jest také vyčerpáno veškeré právo majetkové dlužníci k zabaveným věcem patřící.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že vymáhající věřitel, veda exekuci na movité věci dlužníka jsoucí v držení osoby třetí, musí již v exekučním návrhu tvrditi, že tato třetí osoba je ochotna svršky vydati. Nic takového neplyne ani z ustanovení § 54 ex. ř., ani z předpisu § 262 ex. ř. Nelze také na vymáhajícím věřiteli žádati, by si vyžádal před zahájením exekuce takový souhlas, ježto, i kdyby dala třetí osoba

souhlas, nebylo by lze vykonati exekuci, kdyby při výkonu exekuce odepřela věci vydati po rozumu § 262 ex. ř. Nehledíc k tomu má výkon exekuce dlužníka překvapiti (§§ 3 a 55 ex. ř.), čemuž by nebylo, kdyby třetí osoba, jež svršky dlužníkovy má v držení, předem o zamýšleném výkonu exekuce věděla, neboť by o tom mohla dlužníka vyrozuměti, a tak snadno by mohl býti zmařen účel, který zákon sleduje tím, že nepřipouští slyšení dlužníka před povolením exekuce na movité věci. Nelze proto souhlasiti s názorem rekursního soudu, že navrhovaná exekuce zabavením svršků dlužnice jsoucích v držení manželů V-ových neměla býti povolena prvním soudem proto, že vymáhající věřitelé netvrdili v exekučním návrhu, že manželé V-ovi jsou ochotni k vydání těchto svršků. Než rekursní soud uvádí dále, že exekuce neměla býti povolena i proto, že další navrhovanou a povolenou exekucí zabavením nároku na vydání a vrácení těchto svršků jest vyčerpáno veškeré majetkové právo dlužnice k zabaveným věcem. Tím chtěl rekursní soud zřejmě naznačiti, že šlo o zbytečné hromadění exekučních návrhů a že proto měla býti povolena podle § 14 ex. ř. jen exekuce zabavením nároků na vydání věci. Než tento názor stěžovatelé napadají právem, neboť rekursní soud přehlédl, že dlužnice nevytýkala nic v rekursu v tomto směru, a proto se neměl rekursní soud vůbec zabývatí spornou věcí s tohoto hlediska a, pokud tak učinil a z tohoto důvodu zamítl nárok na povolení exekuce zabavením věci dlužnice jsoucích v držení manželů V-ových, stalo se tak neprávem.

Čís. 13796.

Proti usnesení, jímž bylo dáno svolení opatrovnického soudu k vedení sporu opatrovancem, není oprávněn k rekursu ten, proti komu se vede spor.

(Rozh. ze dne 26. září 1934, R I 808/34.)

O p a t r o v n i c k ý s o u d udělil podpůrci Klotildy K-ové, částečně zbavené svéprávnosti, svolení ke sporu o obnovu řízení v dřívějších sporech Klotildy K-ové proti Františku T-ovi. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs Františka T-a.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu Františka T-a do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y :

Zmocnění k podání žaloby o obnovu sporu proti rekurentu Františku T-ovi, je vnitřní věcí opatrovnického řízení. Musí býti posuzováno jen s hlediska prospěšnosti pro opatrovanku a není jím František T. přímo dotčen ve svých právech. Neboť přímo ve svých právech je dotčen jen ten, jehož právo po rozhodnutí je jiné než bylo před ním (srovn. rozh. sb. n. s. čís. 11639). Napadeným usnesením však se na právech Františka T-a nic nemění. Tím, že Františku T. podáním žaloby vzniknou útraty, jež proti opatrovance budou snad nedobytné, není ve svých právech přímo dotčen, ba ani tím není dolíčen právní zájem stěžovatelův ve smyslu § 6 zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. n. s. Byl by to jen